

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudkyň Mgr. Ing. Silvie Svobodové a JUDr. Ivanky Havlíkové v právní věci

žalobce: **T. T. N.**
zastoupený advokátkou JUDr. Bc. Marcelou Lafek
sídlem Národní 416/37, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu v řízení o žádosti žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky ve formě zaměstnanecké karty, podané dne 11. 12. 2024, vedeném pod sp. zn. OAM-78312/ZM-2024,

takto:

- I. Žalovaný je povinen rozhodnout o žádosti žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky ve formě zaměstnanecké karty, podané dne 11. 12. 2024, vedené pod sp. zn. OAM-78312/ZM-2024, ve lhůtě třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 12 140 Kč ve lhůtě jednoho měsíce od právní moci rozsudku k rukám právní zástupkyně žalobce JUDr. Bc. Marcely Lafek, advokátky.

Odůvodnění:

I. Žaloba

1. Žalobce se žalobou podanou dne 17. 4. 2025 u Městského soudu v Praze (dále jen „soud“) domáhal, aby soud žalovanému uložil povinnost rozhodnout ve věci jeho žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky ve formě zaměstnanecké karty, podané dne 11. 12. 2024 a vedené pod sp. zn. OAM-78312/ZM-2024 (dále jen „žádost“).
2. Žalobce v podané žalobě uvedl, že podal dne 11. 12. 2024 žádost o vydání zaměstnanecké karty. Zákonná lhůta pro vydání rozhodnutí marně uplynula dne 9. 2. 2025. Žalobce proto dne 13. 2. 2025 požádal žalovaného o informaci o stavu řízení, na což žalovaný reagoval sdělením, že byla vyžádána součinnost Českého vysokého učení technického v Praze (dále jen „ČVUT“) a že dojde k dalšímu ověřování plnění účelu pobytu žalobce. Dne 20. 3. 2025 podal žalobce žádost o opatření proti nečinnosti ke Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „Komise“). Dne 15. 4. 2025 vydala Komise pod č. j. MV-50675-3/SO-2025 opatření proti nečinnosti (dále jen „opatření proti nečinnosti“), kterým žalovanému přikázala, aby ve věci vydal rozhodnutí do 60 dní ode dne doručení zprávy ČVUT ke studiu žalobce. Žalobce považuje lhůtu stanovenou Komisí pro rozhodnutí o žádosti za neurčitou a má za to, že opatření proti nečinnosti nemůže vést k nápravě. O žádosti dosud nebylo rozhodnuto.

II. Vyjádření žalovaného

3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 28. 5. 2025 uvedl, že v řízení o žádosti nebyl a není nečinný. Žalovaný pro účely řízení zkoumal, zda žalobce splňuje podmínky, které zákon stanoví pro udělení požadovaného druhu dlouhodobého pobytu. Veškeré žalovaným provedené úkony jsou součástí vedeného správního spisu. Žalovaný dále uvedl, že sdělení ČVUT, od něhož se odvíjí 60denní lhůta pro rozhodnutí stanovená Komisí, bylo žalovanému doručeno dne 19. 3. 2025. Žalovaný i nadále činí nezbytné úkony pro vydání rozhodnutí ve věci. Žalovaný závěrem navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

III. Další podání účastníků

4. V podání ze dne 9. 6. 2025 žalobce zopakoval, že zákonná lhůta pro rozhodnutí o žádosti o vydání zaměstnanecké karty činí 60 dní. Žalobce podal žádost dne 11. 12. 2024. Lhůta stanovená zákonem tak byla překročena již trojnásobně. Nečinnost žalovaného shledala i Komise, která v opatření proti nečinnosti přikázala žalovanému rozhodnout do 60 dní ode doručení zprávy ČVUT ke studiu žalobce, kterou žalovaný dle svého tvrzení obdržel dne 19. 3. 2025. Žalovaným tedy nebyla dodržena ani náhradní lhůta pro vyřízení věci, stanovená opatřením proti nečinnosti, která marně uplynula dne 19. 5. 2025.

IV. Posouzení věci Městským soudem v Praze

5. O podané žalobě rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez nařízení jednání, neboť účastníci s takovým postupem souhlasili. Městský soud přitom rozhodoval podle skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí (§ 81 odst. 1 s. ř. s.).

6. Soud neshledal potřebu provádět dokazování, neboť žalobcem označené důkazní návrhy (listiny) jsou součástí správního spisu, z něhož soud obligatorně vychází a jehož obsah s ohledem na právní názor soudu k rozhodnutí věci zcela postačoval. Správním spisem se dokazování neprovádí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008 - 117, č. 2383/2011 Sb. NSS).
7. Soud po posouzení věci dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
8. Z obsahu spisového materiálu soud zjistil tyto pro rozhodnutí ve věci relevantní skutečnosti.
9. Žalobce podal dne 11. 12. 2024 žádost o vydání zaměstnanecké karty. K žádosti doložil kopii cestovního pasu, doklad (potvrzení) o zajištění ubytování, pracovní smlouvu uzavřenou dne X na dobu neurčitou se společností Misa Nhinh s. r. o., IČO: 07738901 (dále jen „Misa Nhinh s. r. o.“) a plnou moc udělenou jeho právní zástupkyní. Téhož dne bylo žalobci vydáno potvrzení o podání žádosti č. j. OAM-78312-3/ZM-2024. Dne 11. 12. 2024 byl do správního spisu založen výpis z katastru nemovitostí – informace o jednotce, v níž má žalobce zajištěno ubytování. Dále je ve spisu založen výpis z evidence rejstříku trestů k osobě žalobce, zpracovaný dne 3. 2. 2025, a výpisy z veřejné části živnostenského rejstříku a z obchodního rejstříku společnosti Misa Nhinh s. r. o. platné k témuž dni.
10. Dne 13. 2. 2025 zaslal žalobce žalovanému žádost o sdělení o stavu řízení s dotazem, kdy lze očekávat vydání rozhodnutí o žádosti.
11. Dne 18. 2. 2025 žalovaný adresoval ČVUT žádost o poskytnutí informací o studiu žalobce. Téhož dne zaslal žalovaný žalobci sdělení ke stavu řízení, ve kterém uvedl, že si vyžádal součinnost od ČVUT a že nyní dochází k dalšímu ověřování dosavadního plnění účelu pobytu a posuzování zjištěných skutečností.
12. Dne 19. 2. 2025 žalovaný obdržel od ČVUT potvrzení, že žalobce je studentem, ale kvůli nedostatečné docházce v prosinci 2024 a lednu 2025 byl podmíněně vyloučen.
13. Dne 18. 3. 2025 zaslal žalovaný ČVUT další žádost o poskytnutí informací o studiu žalobce.
14. Dne 19. 3. 2025 ČVUT žalovanému sdělilo, že žalobce měl v únoru 2025 dostatečnou docházku a mohl tak pokračovat ve studiu do dalšího měsíce.
15. Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců vydala na základě návrhu žalobce dne 15. 4. 2025 opatření proti nečinnosti č. j. MV-50675-3/SO-2025 ve smyslu § 80 odst. 4 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), kterým přikázala žalovanému vydat rozhodnutí o žádosti žalobce do 60 dnů od doručení zprávy ČVUT ke studiu žalobce.
16. Následně jsou ve správním spisu založeny žádosti o poskytnutí součinnosti ze dne 27. 5. 2025, které žalovaný zaslal Pražské správě sociálního zabezpečení a Všeobecné zdravotní pojišťovně ohledně společnosti Misa Nhinh s. r. o.
17. Ze správního spisu a ze sdělení žalovaného ze dne 24. 6. 2025 vyplývá, že o žádosti žalobce dosud nebylo rozhodnuto.
18. Při posouzení věci vycházel soud z následující právní úpravy:
19. Dle § 79 odst. 1 s. ř. s. „[t]en, kdo bezvýsledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé

nebo osvědčení. To neplatí, spojuje-li zvláštní zákon s nečinností správního orgánu fikci, že bylo vydáno rozhodnutí o určitém obsahu nebo jiný právní důsledek.“

20. Dle § 80 odst. 1 s. ř. s. „[ž]alobu lze podat nejpozději do jednoho roku ode dne, kdy ve věci, v níž se žalobce domáhá ochrany, marně proběhla lhůta stanovená zvláštním zákonem pro vydání rozhodnutí nebo osvědčení, a není-li taková lhůta stanovena, ode dne, kdy byl žalobcem vůči správnímu orgánu nebo správním orgánem proti žalobci učiněn poslední úkon.“
21. Dle § 169t odst. 6 písm. d) zákona o pobytu cizinců „[o] žádosti ministerstvo rozhodne ve lhůtě do 60 dnů ode dne podání žádosti o vydání zaměstnanecké karty; ve lhůtě 90 dnů ode dne podání žádosti o vydání zaměstnanecké karty ve zvlášť složitých případech, nebo pokud ministerstvo požádalo o vydání závazného stanoviska Úřad práce České republiky.“
22. Dle § 71 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) „[n]edodržení lhůt se nemůže dovolávat ten účastník, který je způsobil.“
23. Soud o věci uvažil následovně.
24. Řízení o žalobách na ochranu proti nečinnosti správního orgánu je upraveno v ustanoveních § 79 až § 81 s. ř. s. Ten, kdo bezvýsledně vyčerpal prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se domáhat žalobou toho, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. V případě, kdy soud shledá, že žalovaný správní orgán je nečinný, uloží mu rozsudkem povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení a stanoví k tomu přiměřenou lhůtu, ne však delší, než kterou určuje zvláštní zákon (§ 81 odst. 2 s. ř. s.).
25. Soud se předně zabýval zachováním lhůty k podání nečinnostní žaloby. Ustanovení § 80 odst. 1 s. ř. s. stanovuje k podání nečinnostní žaloby lhůtu jednoho roku ode dne, kdy ve věci, v níž se žalobce domáhá ochrany, marně proběhla lhůta pro vydání rozhodnutí.
26. Dle ustanovení § 169t odst. 6 písm. d) zákona o pobytu cizinců byl žalovaný povinen rozhodnout o žádosti žalobce do 60 dnů ode dne podání žádosti, neboť z obsahu správního spisu nelyne – a ani žalovaný ve svém vyjádření nic takového neuváděl – že by se jednalo o zvlášť složitý případ nebo že by byl Úřad práce České republiky žádán o vydání závazného stanoviska. Žalobce podal žádost dne 11. 12. 2024. Zákonná šedesátidenní lhůta pro vydání rozhodnutí o žádosti uplynula dne 9. 2. 2025.
27. Okamžikem marného uplynutí zákonné lhůty pro vydání rozhodnutí o žádosti žalobce začala plynout lhůta jednoho roku pro podání nečinnostní žaloby. Žalobce podal nečinnostní žalobu dne 17. 4. 2025, lhůta pro podání žaloby tak byla zachována a žaloba byla podána včas ve smyslu § 80 odst. 1 s. ř. s.
28. Rovněž další podmínka pro podání nečinnostní žaloby dle § 79 odst. 1 s. ř. s., spočívající v bezvýsledném vyčerpání prostředků ochrany proti nečinnosti, které měl žalobce k dispozici, byla splněna. Tímto prostředkem ochrany je v nyní posuzovaném případě opatření proti nečinnosti ve smyslu § 80 odst. 4 písm. a) správního řádu.
29. Soud z obsahu správního spisu zjistil, že žalobce uplatnil u Komise návrh na vydání opatření proti nečinnosti, na základě kterého Komise ve smyslu § 80 odst. 4 písm. a) správního řádu dne 15. 4. 2025 žalovanému opatřením proti nečinnosti přikázala, aby ve věci vydal rozhodnutí do 60 dní ode dne doručení zprávy ČVUT ke studiu žalobce. Zpráva o studiu

žalobce byla žalovanému doručena dne 19. 3. 2025. Lhůta stanovená žalovanému Komisí k rozhodnutí o žádosti žalobce marně uplynula dne 19. 5. 2025 (pondělí).

30. Z obsahu správního spisu je tedy zřejmé, že lhůta pro rozhodnutí o žádosti žalobce, stanovená v § 169t odst. 6 písm. d) zákona o pobytu cizinců, jakož i lhůta následně stanovená Komisí v opatření proti nečinnosti, nebyla dodržena a o žádosti žalobce nebylo rozhodnuto.
31. Protože ne každé nedodržení zákonem stanovené lhůty musí vyústit v závěr o nečinnosti správního orgánu, zabýval se soud otázkou, zda úkony, které žalovaný prováděl, byly činěny v takovém sledu, který by závěr o nečinnosti vylučoval.
32. Soud přitom vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2012, č. j. 2 Ans 14/2012-41, ve kterém tento soud uvedl, že: *„Přijme-li nadřízený správní orgán opatření proti nečinnosti (§ 80 správního řádu z roku 2004), je tím presumován fakt, že správní orgán byl nečinný a nejde tedy o případ, na který poukazuje § 71 odst. 5 citovaného zákona. Správní soud již není oprávněn tento závěr přehodnocovat a procesním chováním účastníka řízení (žalobce) se z pohledu § 71 odst. 5 téhož zákona může zabývat jen od okamžiku přijetí tohoto opatření proti nečinnosti“* (pozn. soudu – odstavec 5 § 71 správního řádu byl s účinností od 1. 2. 2020 přesunut do odst. 4 téhož ustanovení, což však na závěrech Nejvyššího správního soudu ničeho nemění).
33. V dané věci to znamená, že soud se zabýval pouze otázkou, zda a jaké kroky žalovaný učinil poté, kdy bylo vydáno opatření proti nečinnosti ze dne 15. 4. 2025.
34. Je třeba konstatovat, že z obsahu spisové dokumentace, předložené žalovaným správním orgánem, nevyplývá, že by poté, kdy bylo Komisí rozhodnuto o opatření proti nečinnosti, žalovaný činil bez zbytečného odkladu úkony směřující k vydání rozhodnutí ve věci. Lhůta šedesáti dnů ode dne doručení zprávy ČVUT ke studiu žalobce, stanovená pro vydání rozhodnutí o žádosti v opatření proti nečinnosti, marně uplynula dne 19. 5. 2025, aniž by žalovaný v řízení učinil jediný úkon.
35. Z časové souslednosti postupu žalovaného v řízení, vyplývající z jeho vlastních podání a z obsahu spisové dokumentace, lze shrnout, že žalovaný další úkony ve věci učinil až dne 27. 5. 2025, kdy zaslal Pražské správě sociálního zabezpečení a Všeobecné zdravotní pojišťovně žádosti o poskytnutí součinnosti ohledně společnosti Misa Nhinhí s. r. o. Žalovaný blíže neupřesnil a nevyplývá to ani z obsahu předloženého správního spisu, z jakého důvodu tyto a rovněž další úkony, o kterých žalovaný soud informoval (např. výslech žalobce), neučinil již v rámci lhůty stanovené pro rozhodnutí o žádosti zákonem o pobytu cizinců či alespoň ve lhůtě dodatečně stanovené Komisí v opatření proti nečinnosti. Pozdější dílčí aktivita tak nemůže zhojit nečinnost žalovaného správního orgánu, která předmětné řízení o žádosti žalobce provází.
36. Postup žalovaného je tak v rozporu nejen s výše citovanými ustanoveními zákona o pobytu cizinců, nýbrž také se zásadou rychlosti a hospodárnosti správního řízení obsaženou v ustanovení § 6 správního řádu. Soud připomíná, že správní orgán je nečinný, pokud nekoná, přestože mu to zákon ukládá. V této věci z výše uvedených důvodů proto nemůže být o nečinnosti žalovaného správního orgánu ke dni vydání rozhodnutí soudu pochyb.
37. Soud závěrem pro úplnost uvádí, že si je vědom, že žaloba byla podána v průběhu 60denní lhůty stanovené Komisí v opatření proti nečinnosti. Z ustálené judikatury a z odborné komentářové literatury (*Soudní řád správní, 3. vydání, 2016: J. Jirásek*) ovšem plyne, že

„[p]odání takové předčasné žaloby by ovšem nemělo správní soud automaticky vést k jejímu odmítnutí podle § 46 odst. 1 písm. b) SŘS. Soud zpravidla předčasné podání žaloby zjistí až po provedení některých nezbytných procesních úkonů (vyžádání správního spisu, vyjádření žalovaného). Pokud následně v době rozhodování soudu o žalobě již zmiňovaná zákonná nebo stanovená lhůta k vydání rozhodnutí či osvědčení uplynula, bylo by přepjatým formalismem, aby soud žalobu odmítl, jelikož byla podána předčasně. Nedostatek podmínky řízení spočívající v předčasnosti podání žaloby je třeba v takovém případě považovat za odstranitelný a odstraněný uplynutím času. Soudu proto nic nebrání zabývat se žalobou meritorně (obdobně rozsudek KS v Brně ze dne 1. 9. 2008, sp. zn. 62 Ca 52/2008).“

V. Závěr a náklady řízení

38. Z výše uvedeného nezbyvá než uzavřít, že v řízení o žádosti žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky ve formě zaměstnanecké karty, podané dne 11. 12. 2024 a vedené pod sp. zn. OAM-78312/ZM-2024, je žalovaný nečinný. Proto soud podle § 81 odst. 2 s. ř. s. uložil žalovanému povinnost vydat o žádosti rozhodnutí, když lhůtu pro vydání rozhodnutí v délce 30 dní od právní moci rozsudku stanovil přiměřeně s přihlédnutím ke stádiu řízení.
39. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Ve věci byl úspěšný žalobce, který má proto nárok na náhradu nákladů řízení, sestávajících ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 2 000 Kč a z nákladů právního zastoupení. Žalobci přísluší náhrada nákladů řízení za zastoupení advokátkou v rozsahu dvou úkonů právní služby po 4 620 Kč [převzetí věci, podání žaloby (za podanou repliku soud náhradu nákladů řízení žalobci nepřiznal, neboť obsahuje skutečnosti v žalobě již uvedené)] podle § 11 odst. 1 písm. a), d) a § 9 odst. 5 ve spojení s § 7 bodem 5. vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění vyhlášky č. 258/2024 Sb., kterou se mění vyhláška Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., účinné ke dni 1. 1. 2025 (dále jen „advokátní tarif“), včetně 2 paušálních náhrad hotových výdajů po 450 Kč dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Zástupkyně žalobce není plátcem DPH. Celkem tedy činí náhrada nákladů řízení částku 12 140 Kč, kterou je žalovaný povinen uhradit žalobci k rukám jeho právní zástupkyně do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den.
Zmeškání lhůty
k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu
a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 26. června 2025

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.
předsedkyně senátu